

група и не попада в дневния ред на държавната политика. Тези констатации придобиват смисъл само ако се познава и отчита историческият контекст на националната държава във времето на доминиращия етнически национализъм, в частност политическата и социалната ситуация в българското княжество/царство, в която “външните” аспекти на “националния” въпрос доминират над “вътрешните”. Дотолкова доколкото следите от тази ситуация се запазват до днес, а проблемите, родени в миналото, ескалират в наши дни, изследването на историята на циганите в България през периода от 1878 до 1944 г. има и актуално значение.

ЛИТЕРАТУРА:

ДВ (Държавен вестник), София, 1886-1887, 1895, 1901, 1923, 1942.
ЦДА (Централен държавен архив), София, фонд 264к; фонд 1Б.
Andral, София, 2000-2003.

* * *

Георгиева, И. 1966. Изследвания върху бита и културата на българските цигани в Сливен — *Известия на Етнографския институт и музей*, София, т. IX.

Елдъров, С. 2001. Българската православна църква и българите мюсюлмани, 1878-1944. В: *История на мюсюлманската култура по българските земи. Изследвания*, IMIR, София.

Иванова, Е. И., В. Кръстев 2006. *По дългия път... Живот с другите. История, етносоциална структура и култура на циганите от Старозагорския регион*. “Кота”, Стара Загора.

Кенрик, Д., Г. Пъкстън 2006. *Съдбата на циганите в Европа*. “Стигмати”, София.

Кенрик, Д., Дж. Тейлър. 2001. *Циганите. Исторически речник*. Превод: И. Иванова, “Отечество”, София.

Ковачева, Л. 2003. Шакир Пашов. *Апостолът на ромите в България*. “КХАМ-Слънце”, [София].

Колев, Г. 2003. *Един циганин в ЦК на БКП. Преживелици, терзания, размисли*. “Вини”, София.